

Nr. 10 - 2009

MARTINUS
INSTITUT

Kosmos

MARTINUS KOSMOLOGI

Aage Hvolby:
"Talsmanden den
Helligånd"

Dansk

“Talsmanden den Helligånd”

af Aage Hvolby

I. – Forjættelserne i Johannes-evangeliet

På bestyrelsesmødet på Martinus Institut 5. august 1975 tilkendegav Martinus, at han nu med “sikkerhed indefra” kunne udtale, at hans samlede værk skulle navngives *Det Tredje Testamente*. Baggrunden for denne tilkendegivelse var, at han da fandt tiden moden til klart at markere, at hans værker er en fortsættelse af “Det Nye Testamente”, ligesom dette er en fortsættelse af “Det Gamle Testamente”.

I *Det Tredje Testamente* har Martinus udførligt redegjort for, at der er en direkte sammenhæng mellem hans og

Jesu mission, og at hans analyser er opfyldelsen af Jesu forjættelser om, at Faderen senere vil sende menneskene “Talsmanden den Helligånd”. Disse løfter om talsmandens komme fremkom Jesus med i den afskedstale til disciplene, som han holdt ved nadverens indstiftelse, den såkaldte “sidste nadver”, skærtorsdag, – lige før han sammen med dem gik til Getsemane Have, aftenen før hans korsfæstelse.

Med udgangspunkt i forjættelserne, som de er gengivet i Johannes-evangeliet (101)(note 1), vil jeg forsøge ved rationel tænkning, – ved brug af den form

Den sidste nadver

Leonardo da Vincis maleri af “den sidste nadver”, hvor Jesus indstiftede nadveren og holdt sin afskedstale til disciplene. Ved denne nadver fremkom Jesus med de udsagn om “Talsmanden den Helligånd”, som er gengivet i Johannes-evangeliet. Disciplen Johannes, den senere evangelist, menes at være den person, der sidder umiddelbart ved siden af Jesu højre side. Maleriet er et vægmaleri i klosteret Santa Maria delle Grazie i Milano. Det er 460 × 880 cm stort. Martinus har haft en mini-kopi af maleriet hængende på væggen i entreen til sin lejlighed.

Symbol for evangelisten Johannes

De fire evangelister har hver deres evangelist-symbol. Symbolet for Johannes er en ørn med glorie. Om ørnen som symbol siges, at den er fuglenes konge, at den er i stand til at skue jorden højt oppefra, – og at den er det eneste dyr, der tør se direkte mod solen (108).

Evangelisten Johannes med sine skrivedskaber

Ved Johannes' højre fod ses hans symbol, ørnen.

Talrige prædikestole er forsynet med malerier af de fire evangelister.

Originalen til dette maleri af Johannes findes på prædikestolen i Byrum kirke på Læsø.

Det ældste, bevarede dokument, hvor man kan læse Jesu udtalelser om "Talsmanden den Helligånd", er "Codex Sinaiticus" ("Sinai-bogen"). Denne særdeles smukke bog er håndskrevet i fire spalter på græsk på pergament, og det samlede værk består af ca. 400 sider, og indeholder bl.a. hele "Det Nye Testamente". Bogen er fra midten af det fjerde århundrede. Den blev fundet i Katharinaklosteret ved Sinaibjerget 1844, og hovedparten blev efterfølgende foræret til den russiske kejser (klosterets patron). Siden blev den solgt til British Museum (British Library), hvor den nu forefindes. Enkelte dele af værket findes dog andetsteds. Som eksempel på den græske tekst om talsmanden er her gengivet Joh. 14,26, som verset ser ud i dokumentet.

Kilde: www.codexsinaiticus.org

14:26 ο δε παρακλητος πεμπει το πνα το αγιον ο πατηρ' εν τω ονοματι μου · εκεινος υμας διδαξει παντα · και υπομνησει υμας παντα · α ειπον υμιν

Om begrebet "Talsmanden" oplyser Det Danske Bibelselskab, at "Talsmanden" er en oversættelse af det græske "Parakletos", som er det samme som det latinske "Advokat", altså fra det juridiske sprog en, der fører en andens sag.

for tænkning, som Martinus betegner "tankeprocessen nedenfra" (1), – at påvise, hvorfor Det Tredje Testamente er identisk med den forjættede "Talsmand den Helligånd". Vi begynder med det bibelvers, hvor Jesus sætter lighedstegn mellem begreberne "Talsmanden" og "den Helligånd":

2. – “Men Talsmanden, den Helligånd, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.” (Joh. 14,26)

2.a – Har Helligånden været opfattet som en person?

I nytestamentlig sammenhæng er treenigheden ensbetydende med, at Gud er én i tre personer: Faderen, Sønnen og Helligånden (105). Dette dogme er

Abraham serverer et måltid mad for Gud og to andre mænd

Gud er i utallige sammenhænge afbildet som en mandsperson. Et af de kendteste eksempler omhandler Guds besøg hos Abraham. Af “Det Gamle Testamente” fremgår, at: “Gud ved besøget hos Abraham forkynder, at hans hustru Sara, der står i baggrunden, skal føde dem en søn (1 Mos. 18,2ff)” (109). Dette freskomaleri, der er udtryk for “den gammeltestamentlige treenighed” (108), er udført af Joakim Skovgaard i Viborg Domkirke.

efter en del strid vedtaget på koncilet i Nikæa år 325. I gammeltestamentlig sammenhæng, hvor Jesus som “sønnen i treenigheden” ikke forekommer, har “treenighedslæren” sit udspring i 1. Mosebog (kap. 18,1ff), hvor Gud Herren kommer til Abraham i form af én af tre mænd (108).

I Bibelen er Gud flere steder omtalt som en person, og det har derfor i århundreder været naturligt at afbilde ham som en gammel mandsperson med stort, hvidt skæg og langt hvidt hår, ofte med glorie eller krone, og siddende kappeklædt på en tronstol eller svævende i himmelrummet.

I ældre tid opfattede man ikke alene Gud og Jesus, men også Helligånden som værende en mandsperson. Sog-

Treenigheden afbildet som tre personer omkring et bord

Andrej Rubljovs ikonografiske gengivelse af “Treenigheden” i form af tre personer – Faderen, Sønnen og Helligånden (set fra venstre). Ikonen findes i “Treenighedens og St. Sergius’ kloster” i Zagorsk ved Moskva. En detaljeret beskrivelse af ikonen findes på internettet.

nepræst N. G. Blædel, – hvis lærebog (102) kan formodes at have været velkendt af den præst, der underviste Martinus ved konfirmationsforberedelsen, – skriver fx: *“Den hellige Skrift lærer os, at Gud er den treenige Gud, at hans Guddomsvæsen udfolder sig i en trefoldig Personlighed som Fader, Søn og Helligaand.”* Og videre: *“Idet vi bekynde Troen paa Treenigheden, mene vi ikke derved tre forskjellige Kræfter, Egenskaber eller Virksomheder i det guddommelige Væsen, men tre forskellige Personer i uadskillelig Eenhed i det samme guddommelige Væsen, hvoraf hver enkelt Person er i Besiddelse af alle guddommelige Fuldkommenheder”.*

I ortodoks ikonografi, fx hos den kendte russiske maler Andrej Rubljov, er treenigheden direkte fremstillet som tre mænd, der sidder sammen omkring et bord. Et andet specielt eksempel

Treenigheden afbildet som en mandsperson med tre hoveder

I et kalkmaleri i Sölvesborg kirke, Sverige, er treenigheden fremstillet som en mandsperson med tre hoveder (103).

finder man i et kalkmaleri i Sölvesborg kirke, Sverige, hvor treenigheden er fremstillet som en mandsperson med tre hoveder (103).

Som et tredje eksempel kan nævnes de magiske håndskrifter, troldomsbøger, der på dansk blev benævnt “cyprianus” efter en hedensk troldmand, der blev omvendt til kristendommen og senere som biskop led martyrdøden. Disse håndskrifter, som tidligere var udbredt blandt de såkaldte “kloge folk”, fandtes også som håndskrevet kopi i Martinus’ barndomshjem, og han har ved enkelte lejligheder omtalt dem som en slags “6. Mosebog”. Mange af rådene i cyprianus afsluttes med ordene: *“I tre mænds navn; i Gud Faderns Navn, i Guds Søns Navn, og i Gud Helligaands Navn. Amen.”* Denne vending blev brugt så tit, at den ofte var forkortet til: *“I tre mænds navn, i N.G.F.G.S.G.H.A. Amen.”* Undertiden var vendingen forkortet helt ned til symbolet “†††” (104).

Ud over Bibelen og Martin Luthers “Lille Katekismus” er fire såkaldte bekendelser rettesnor for kirkens forkyndelse og lære (105)(note 4). I to af disse bekendelser kan man læse om Helligånden opfattet som en person. I “Den athanasianske trosbekendelse” står bl.a.: *“Men den katolske tro er denne: at vi ærer én Gud i tre personer og tre personer i enhed, og vi sammenblander ikke personerne og adskiller ikke Guds væsen. Faderens, Sønnens og Helligåndens personer er nemlig forskellige”.* Senere i trosbekendelsen står: *“... men alle tre personer er lige evige med hinanden og lige i forhold til hinanden: Således at overhovedet, som det er blevet sagt, de tre personer bør æres i enheden og enheden i de tre personer”.* Også i den augsburgske bekendelse omtales Helligånden som en person, fx i bekendelsens “Artikel 1” med ordene: *“Menighederne hos os lærer i fuld énstemmighed, at bestemmelsen fra den nikænske synode*

Treenigheden afbildet som en mandsperson med tre hoveder

Sådanne fremstillinger af Treenigheden blev forbudt af pave Urban 8 (108).

Trekløverblad med symboler for guddommens tre personer

Gud (ligesidet trekant med øje), Jesus Kristus (fisk) samt Helligånden (nedfarende due) (108).

Helligånden afbildet som en "nedfarende" due

I kirkelig sammenhæng afbildes helligånden ofte som en "nedfarende due" med korsglorie. Baggrunden herfor er, at helligånden dalede ned over Jesus i form af en due ved hans dåb i Jordan-floden. (fx Luk. 3,22) (108).

om det guddommelige væsens enhed og de tre personer er sand og bør tros uden enhver tvivl." Senere i samme artikel kan man læse: "Og dog er der tre personer, af samme væsen og magt og lige evige: Fader, Søn og Helligånd".

Også i nyere tid opfattes helligånden i mange sammenhænge som værende en person. I mange bøger og på internettet kan man læse om forskellige religiøse kredses opfattelse af Helligånden. Man kan fx læse, at Hans P. Pedersen, præst og forfatter til bogen "2000 år med Helligånden", fortæller, at "Helligånden er en person i Treenigheden. Den beskrivelse får vi flere gange både i Det

Gamle og Det Nye Testamente, hvor vi også kan læse os til, at Helligånden har visdom, forstand, intellekt, følelser og en selvstændig vilje". Også Niels Henrik Gregersen, professor ved Afdeling for Systematisk Teologi på Københavns Universitet, peger på, at Helligånden er en person på lige fod med Jesus og Gud.

I de fleste sammenhænge er helligånden afbildet som en due. For netop at symbolisere helligånden bør duen være afbildet i form af en "nedfarende" due med korsglorie. Duen er nemlig sammenkædet med helligånden i de fire evangeliers beskrivelse af Jesu dåb. I Luk. 3,22 kan man således om Jesu dåb læse, "at den Helligånd dalede ned over ham i legemlig skikkelse som en due". – "I den romersk-katolske kirke må helligånden i treenhedsfremstillinger kun fremstilles som en due (efter år 1745)" (108).

2.b. – Er "Talsmanden, den Helligånd" en person?

Det lyder umiddelbart ikke sandsynligt, at "Helligånden" skulle være en fysisk person. Det lyder heller ikke sandsynligt, at en fysisk person skulle være hos menneskeheden evindeligt, til evig tid, uden nogensinde at ældes (jf. stk. 3.a). Martinus skriver da også helt klart, at Helligånden ikke er en person. Talrige steder skriver han, at Helligånden er hellig viden, hellig bevidsthed, hellige tanker, den absolutte sandhed, altså Guds bevidsthed. Af samme årsag har han hele sit jordliv konsekvent holdt fast ved, at han ikke ville dyrkes som person. "Jeg lader mig ikke friste", sagde han. Han sagde det også med ordene: "Jeg kan sige med fuldstændig myndighed, at *Det Tredje Testamente* er "Talsmanden den Helligånd". Det er ikke mig, der er talsmanden." – "Helligånden er vist gennem mig." Et andet udtryk for, at Martinus ikke ville dyrkes som person, var, at han sagde, at

når hans værk udkom på et offentligt forlag, "har Gud den plan, at jeg kan forsvinde".

At helligånden ikke er en person giver sig også udslag i, at Martinus om sin egen bevidsthed kan skrive: "Og det er denne, der f.eks. betinger, at jeg kan manifestere den højeste kosmiske viden. Min bevidsthed har nået et stadium, hvor den er udviklet til at kunne modtage, opleve og tilbagemanifestere 'den hellige ånd'" (2)(note 2).

At helligånden ikke er en person har Martinus også givet tydeligt udtryk for i sin forklaring af sagens flag (symbol 42). Da han i 1936 for første gang hejste flaget i Martinus Center var det på pinsedag, "den hellige ånds mindededag". Om flaget skrev han, at det var "livets største symbol" – "et ydre synligt udtryk for det allerhøjeste tankeklima" – "den hellige ånds symbol, den matematiske

formel for den guddommelige verdensplan, udtrykket for det evigt fuldkomne verdensbillede". Han afsluttede sin beskrivelse af flagets struktur med ordene: "Flaget fremtræder således som symbol for hele verdensaltet og udgør dermed i sin struktur den allerhøjeste formel for alt, hvad der er til, for alt, hvad der har været, og for alt, hvad der vil komme. Alt er således udtrykt i dette ene billede, der derfor retmæssigt kun kan være Guddommens, visdømmens og kærlighedens symbol eller kendetegnet for 'Den hellige ånd'" (51).

3. – "Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindeligt." (Joh. 14,16)

3.a. – Skal talsmanden være hos menneskeheden til evig tid?

Hvis den hellige viden, som Martinus også benævnte "helligånden i renkultur", skal være hos menneskeheden til evig tid, lyder det ikke rigtigt, at det skal være i form af en persons mundtlige overlevering med deraf følgende forvanskninger i tidens løb. Martinus udtaler da også klart, at det skal være i form af et skriftligt nedfældet verdensbillede. Han skriver således: "Hvad er 'talsmanden, den hellige ånd'? – Det er absolut ikke en person, en ny Kristus, som skulle komme og være et mellemled mellem Guddommen og menneskene. Denne 'sandhedens ånd' er altså en afsløring af verdenssandheden. Den er en videnskab om verdensaltet og dermed om Gud. Den må være en nedskrivning af verdensaltsmysteriets løsning. Det er altså 'en bog', som menneskene kan læse i, ligesom de kan læse i Bibelen" (3). At "talsmanden den helligånd" er en bog fremgår også af, at Martinus betegner studiet af åndsvidenskab som "intet

© Martinus Idealfond 1994

Reg. 42

Symbol 42. Flagets struktur

Martinus skriver i 1936 om sagens flag: "Flaget er det ydre synlige udtryk for det allerhøjeste tankeklima, det er den hellige ånds symbol, den matematiske formel for den guddommelige verdensplan, udtrykket for det evigt fuldkomne verdensbillede" (51).

"Det Tredje Testamente" er en beskrivelse af det evigt fuldkomne verdensbillede, hvilket Martinus bl.a. har tilkendegivet ved at give sine såkaldte symbolbøger fællestitlen: "Det Evige Verdensbillede". Sagens flag kan derfor nu betragtes som et symbol på "Det Tredje Testamente" – og må derfor også være et symbol på "Talsmanden den Helligånd".

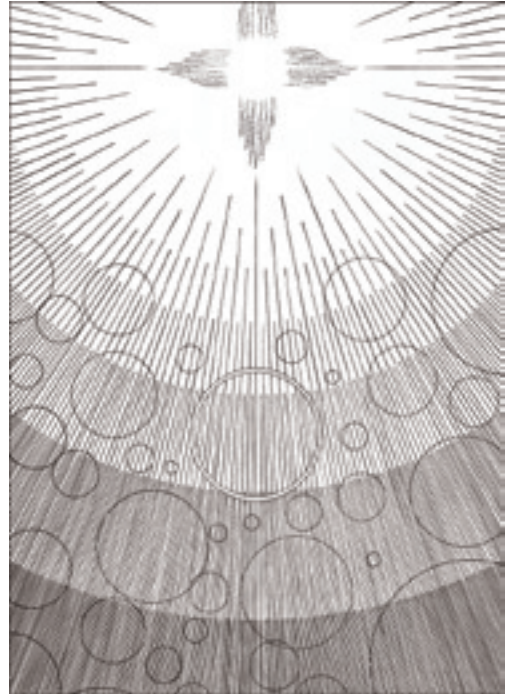

Hovedværket i "Det Tredje Testamente"
 Martinus redegjorde allerede i Kosmos 1933 (nr. 2) i et symbol for, hvad Livets Bog i sin færdige form ville komme til at indeholde. Livets Bog 1 udkom 1932. Sidste bind af værket, Livets Bog 7, udkom 1960 (10).

mindre end studiet af 'den hellige ånd'" (47).

At Martinus' analyser skal være hos menneskeheden til evig tid fremgår af mange udsagn fra hans side. Utallige gange har han udtalt, at analyserne er skrevet som hjælp for fremtidens menneskehed, og at de vil blive fundamentet for menneskehedens udvikling frem til "mennesket i Guds billede" (4).

I fremtidens samfund vil alle jordens mennesker modtage undervisning i analyserne. Martinus skriver fx, at "de kosmiske analyser vil blive fremtidens vejledning for alle jordens mennesker" (5). Skoler i analyserne "vil komme til at afløse de gængse kirker og templer for religiøs kultus" (6). "Når åndsvidenskaben bliver lige så anerkendt som den materialistiske videnskab" ... "vil man hurtigst muligt træffe alle tænkelige materielle og psykiske foranstaltninger, der kan bringe denne frelsende eller befriende videnskab til alles kundskab, bringe den i alles eje således som man nu igennem skoler og læreanstalter søger at sætte almenheden i stand til at læse, skrive og regne, sætte den i stand til at være medarbejder i al materialistisk, teknisk og kemisk skabelse. Man vil da være klar over, at det er mindst ligeså vigtigt at give almenheden kundskab i

© Martinus Idealfond 1963

Reg. 1

Symbol 1: Guds ånd over vandene

"Dobbeltcirklen symboliserer jordkloden og dens menneskehed. Vi ser, den er i berøring med tre verdensimpulser, en forneden, der er ved at svinde bort fra dens område. Derefter ser vi en, som endnu næsten helt behersker eller udfylder Jordens område. Foroven ser vi en impuls, som begynder at få indpas i nævnte område. Af disse impulser symboliserer den førstnævnte de primitive menneskers bevidstheds- eller åndsliv, medens den næste symboliserer den verdensimpuls, fra hvilken buddhismen, kristendommen og islam er udgået. I Livets Bog er denne impuls betegnet som "den gamle verdensimpuls", medens den tredje verdensimpuls i samme bog er udtrykt som "den nye verdensimpuls". Denne impuls vil efterhånden overflødig gøre religionerne og trosformerne, idet den vil klargøre den religiøse eller kirkelige side af livet som absolut videnskab. Den vil afsløre livsmysteriets løsning som kendsgerning for Jordens mennesker og vise, at "Guds ånd over vandene" er en evig Guddoms altomfavnende velsignelse, i hvilken vi alle lever, røres og er". (Det Evige Verdensbillede 1, stk. 1.3) (Symbolet er først forklaret i Livets Bog 1, stk. 66-68).

© Martinus Idealfond 1963

Reg. 2

Symbol 2: Verdensgenløsningsprincippet

”Trappeformationen midt på symbolet symboliserer de jordiske menneskers udviklingsstadier eller udviklingstrin fra ”dyr” til ”menneske”. [...]

”Strålerne, der udgår fra stjernen og ned over trappeformationen symboliserer Guds ånd i form af verdensreligionerne og dermed verdensgenløsningsprincippet. – At der kun er tre stråler betyder ikke, at der kun er tre verdensreligioner, tværtimod. De skal netop betyde, at der er mange religioner.

Den nederste del af disse stråler er orange-farvede, det skal betyde, at her stimulerer religionerne det dyriske eller dræbende princip i menneskene. Gudsdyrkelsen vil derfor her være mere eller mindre inhuman eller

”hedensk”. De gule felter på strålerne symboliserer, at her på disse trin er menneskene vokset frem til de humane religioner, hvortil kristendommen hører.

Når strålerne øverst oppe er hvide og går sammen i lysfiguren eller stjernen, der som nævnt symboliserer Guddommen, betyder det, at her er alle verdens religioner afløst af kosmisk videnskab. Kosmisk videnskab kan kun udgøre den absolutte sandhed, der er selve livsmysteriets løsning. Og denne kan kun være ens for alle.

På det øverste trin er menneskets næstekærlighedsevne og den heraf følgende intuitionsevne blevet så udviklet, at det pågældende væsen i kraft af dette bliver bevidst i Guds bevidsthed eller den såkaldte ”hellige ånd”. Det når her frem til at blive til ”mennesket i Guds billede efter hans lignelse”, hvilket igen vil sige: det totalt fuldkomne menneske. Det er her det selv bliver til vejen, sandheden og livet.”

(Det Evige Verdensbillede 1, stk. 2.4)

Om det øverste trin har Martinus også skrevet: ”Overførslen af kosmisk eller åndelig videnskab til menneskeheden bliver verdensgenløsningens sidste store hjælpeindsats” (9). – ”Efter ’Det Tredje Testamente’ behøver intet menneske længere andres vejledning” (8).

sjælelig viden og kunnen og dermed i tænkningens og væremådens fuldkommenhed, som dette at føre den ind i den materielle håndværksmæssige, videnskabelige og kunstneriske kunnen” (35).

At hans analyser skal være hos menneskeheden til evig tid har han også udtrykt på den måde, at de indeholder tilstrækkelig inspiration og vejledning for alle jordmenneskers udvikling frem til kosmisk bevidsthed. Han skriver således: ”Disse analyser er ikke et svar på alt, hvad der overhovedet kan spørges om af kosmiske oplysninger, men de er et absolut fuldgyldigt eller mere end tilstrækkeligt materiale til at udgøre den absolut ufejlbarlige og eneste vej ud af mørket ...”. – ”Dette at føre mennesket

frem til selvoplevelse af den virkelige og evige sandhed er således de kosmiske analysers absolutte mission” (7). – Om nutidens krav til logik og videnskabelighed skriver han: ”Er det ikke netop dette krav, der nu afføder åndsvidenskab og derfor må blive et tredje og sidste testamente? – Efter dette testamente behøver intet menneske længere andres vejledning” (8). – ”Overførslen af kosmisk eller åndelig videnskab til menneskeheden bliver verdensgenløsningens sidste store hjælpeindsats” (9). Blandt Martinus’ mundtlige udsagn kan nævnes, at det er første gang i jordens historie, at åndsvidenskaben er ført fuldstændig ajour. Der kommer ikke nogen fortsættelse. Ingen kommende verdens-

genløser vil fortsætte hans virke. Der kommer intet højere!

Om sin mission har Martinus desuden sagt, at videnshavet, som han også betegner “det guddommelige visdomsocean”, – samfundet af alle alvidende og fuldkomne væsener, samfundet af alle væsener med kosmisk bevidsthed, – “ikke sender én, for hvem missionen mislykkes”. Han har udtalt, at han var den eneste på jordkloden med kosmisk bevidsthed. Fra første færd har han haft overblik over og kunnet tilkendegive, hvad hans hovedværk *Livets Bog* efterhånden ville komme til at omfatte (10).

Vi vil påny koncentrere os på ordlyden af det først gengivne bibelvers:

4. – “Men Talsmanden, den Helligånd, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.” (Joh. 14,26)

4.a. – Har Faderen sendt *Det Tredje Testamente* i Jesu navn?

Martinus har i mange sammenhænge givet udtryk for, at han er sendt af “Faderen i Jesu navn” i den forstand, at hans mission er en fortsættelse af Jesu arbejde, et emne, der vil blive uddybet under omtalen af Joh. 16,14 (stk. 8.a), Joh. 14,17 (stk. 10.a) og Joh. 16,7 (stk. 11.a). At han er sendt “i Jesu navn” fremgår også med al ønskelig tydelighed af de utallige steder, hvor navnene “Jesus” og “Kristus” optræder i *Det Tredje Testamente*.

At Talsmanden er sendt af Faderen fremgår fx af, at Martinus i “Efterskrift til *Livets Bog*”, som er det første han skrev (4), og hvor han omtaler sig selv som “gudesønnen”, her på flere måder takker Faderen, fordi han har fået sin mission tildelt; bl. a. med ordene: “Alt,

hvad jeg ved, har du selv personligt sagt mig. Men da alt, hvad du har sagt mig, er identisk med al min viden, og min viden igen kun kan eksistere som den udløsende basis for alle mine manifestationer, bliver disse mine manifestationer i virkeligheden identiske med dine manifestationer, og mine tanker er således dine tanker, og mine veje er dine veje og min vilje er din vilje. Og alt, hvad jeg har af bevidsthed og viden, har du selv personligt givet mig. Men derved har du blottet for mig eller ladet mig selvopleve, at du har givet mig, overfor alt, hvad der kommer indenfor mine manifestationers rækkevidde, at udgøre din røst, stemme eller tale”.

4.b. – Lærer *Det Tredje Testamente* os alle ting?

Martinus’ verdensbillede omfatter alle ting i den forstand, at intet er udenfor. At intet er udenfor fremgår af, at det indeholder detaljeret beskrivelse og analyse af bl.a.:

- verdensaltets fysiske og åndelige struktur
- alle levende væseners treenige struktur og individuelle identitet
- alle grundlæggende åndelige love, principper og sammenhænge
- alle grundenergier og livssubstanser
- mørkets og lysets mission
- evigheden og uendeligheden
- den evige udvikling gennem forskellige tilværelseszoner i stedse højere og højere spiraler
- vejen til “det fuldkomne menneskerige”.

Relevant er også at bemærke, at Martinus kalder den kosmiske bevidsthed “*altoverskuelighedsevnen*”. Med denne evne får man ubegrænset adgang til det, han kalder “*det guddommelige visdomsocean*” eller “*verdensaltets kosmiske bevidsthedsplan*”, der i virkeligheden er det samme som “Den hellige ånd” eller “Guds bevidsthed”. Med et

Martinus' første skriftlige omtale af "Talsmanden den Helligånd"

"Jeg har modtaget den forjættede talsmand: 'den hellige ånd'. Den 'lærer' mig alle ting og 'minder' mig om alle ting. Og det skal være enhver af mine læsere et tegn på, at denne min udtalelse er absolut sandhed, at han eller hun aldrig et eneste sted i 'Livets Bog' eller mine øvrige manifestationer vil finde noget, der ikke viser, at verdensaltet er baseret på kærlighed, og at det guddommelige ord, at 'alt er såre godt' er absolut virkelighed".

"Fortolkning af Livets Bog: Fortalen", Artikelsamling 1, stk. 7.16 (fra Kosmos 1933, nr. 5, s. 7)

sådan herredømme over intuitionsevnen og den dertil svarende grundenergi, intuitionsenergien, der er den eneste altgennemtrængende grundenergi, støder man ikke mere på erkendelsesmæssige grænser. Man har simpelthen uhindret adgang til den sfære, som den højeste guddommelige visdom udgør (107).

4.c – Minder Det Tredje Testamente os om "alle ting, som Jesus har sagt os"?

I dag kalder vi "alle ting, som Jesus har sagt os" for bibelcitater. Dem har Martinus anvendt utallige steder, nærmest overalt i sine værker (106)(note 3). Han har faktisk brugt bibelcitater i alle sine bøger og alle sine foredrag, og dér forklaret over 500 forskellige bibelvers, ca. 140 fra "Det Gamle Testamente" og ca. 375 fra "Det Nye Testamente". De citerede bibelvers hidrører hovedsagelig fra de to første Mosebøger samt de 4 nytestamentlige evangelier. I nogle bøger er der gengivet særlig mange bibelvers, fx ca. 125 i bogen *Logik* og ca. 43 i *Omkring min missions fødsel*. Enkelte

steder har Martinus op til 50 tekstlinjer i træk kun bestående af en lang stribe bibelcitater, som han har underbygget på én samlet måde (11). I flere bøger har han omtalt mange bibelvers meget tidligt i bogen, fx i indledningen til *Logik*. Nævnes kan også *Omkring min missions fødsel*, hvor der allerede i kapitel 1 er gengivet 12 forskellige bibelvers. Dertil kan føjes, at Martinus ved næsten alle spørgetimer, bestyrelsesmøder og medarbejdermøder har givet tilhørerne miniforedrag, som praktisk talt altid har indeholdt gengivelse af adskillige bibelvers.

Hertil kommer, at adskillige symboler, symboldetaljer, åndelige principper, artikeltitler og foredragstitler har bibelske betegnelser, og at de væsentligste bibelske begivenheder er beskrevet i separate artikler.

De bibelvers, Martinus har gengivet, er hovedsagelig dem, han lærte udenad i bibelhistorie i skolen og hos præsten ved konfirmationsforberedelsen, hvor såvel læreren som den indremissionske præst krævede, at eleverne lærte en række af citaterne udenad. Så allerede i sin barndom erhvervede Martinus sig et udstrakt overblik over store dele af Bibelens indhold, samt et indgående kendskab til den daværende sproglige formulering af en lang række bibelcitater. Siden barndommen har han kun læst "hist og pist" i Bibelen.

Martinus betegner bibelcitaterne som tanker, der kommer på tværs. Han kombinerer, opsplitter, forlænger og forkorter dem på en måde, så han bedst muligt kan forklare dem som evige sandheder (106).

Som afrunding bør anføres, at Martinus' forklaring af "alle ting, som Jesus har sagt os", ikke alene vedrører Jesu ord, men også hans væremåde og gerninger.

5. – “Men når Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, da skal han vidne om mig.” (Joh. 15,26)

5.a. – Er Det Tredje Testamente “sendt fra Faderen og lig sandhedens ånd, som udgår fra Faderen”?

Som nævnt flere steder i værket er *Det Tredje Testamente* som identisk med den hellige ånd identisk med Guds bevidsthed, og må altså være sendt fra Faderen. Derudover vil jeg her indskrænke mig til at henvise til “Efter-skrift til *Livets Bog*”, bl.a. det citat, der er gengivet under Joh. 14,26 (stk. 4.a). Uddybende kommentarer kommer ved omtalen af Joh. 16,13 (stk. 7.c).

At *Det Tredje Testamente* er lig “sandhedens ånd” vil blive gennemgået under Joh. 16,13 (stk. 7.a).

5.b. – Vidner *Det Tredje Testamente* om Jesus?

Talrige steder i sine værker vidner Martinus om Jesus ved indgående at forklare hans udsagn og væremåde, – samt ved at betegne sine analyser som værende en direkte fortsættelse af Jesu beretninger og lære (4, 17, 29, 37). Dette emne vil blive uddybet under Joh. 16,14 (stk. 8.a).

6. – “Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu.” (Joh. 16,12)

6.a. – Havde Jesus viden, som datidens mennesker ikke kunne forstå?

Martinus har klart givet udtryk for, at Jesus havde en ubegrænset viden om

de åndelige realiteter, som hans omgivelser ikke kunne forstå, bl.a. fordi man dengang ikke havde indgående kendskab til natur, teknik og viden-skab – altsammen former for viden, hvor logisk tænkning er nødvendig. På Jesu tid var menneskenes bevidsthed meget instinktbaseret, og menneskene kunne i almindelighed hverken læse eller skrive. Martinus skriver fx: “*Hvad kendte det primitive menneske til alle de foreteelser eller tankeområder, der i dag forekommer i fuldt flor i det moderne menneskes mentalitet? Hvad kendte den primitive almue til geografi, astronomi, historie, litteratur og kunst, til jordklo-dens struktur, til regning, skrivning, foto, film, radio, fjernsyn eller alle de andre ting, som mere eller mindre bliver indprentet ethvert barn og ungt menne-ske af i dag som livsvigtige fag og hånd-værk?*” (12).

Jesus kendte de kosmiske analyser, men eftersom hans tilhørere ikke kunne forstå intellektuelle forklaringer, måtte han tale til dem i barnesprog, lignelser og symbolik. Om ham skrives således i Bibelen: “*Og i mange sådanne lignel-*

Martinus’ sidste skriftlige omtale af “Talsmanden den Helligånd”

Fra “Prolog: Det Tredje Testamente – talsman-den, den hellige ånd”

Hvad er “talsmanden, den hellige ånd”? – Det er absolut ikke en person, en ny Kristus, som skulle komme og være et mellemlid mellem Guddommen og menneskene. Denne “sandhedens ånd” er altså en afsløring af verdenssandheden. Den er en videnskab om verdensaltet og dermed om Gud. Den må være en nedskrivning af verdensaltsmy-steriets løsning. Det er altså “en bog”, som menneskene kan læse i, ligesom de kan læse i Bibelen.

Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 6

Martinus' sidste skriftlige omtale af "Talsmanden den Helligånd"

Fra afsnittet: "Mørket, der skal ske samtidig med "Kristi genkomst". Talsmanden den hellige ånd som "Det Tredje Testamente"

Vi har allerede berørt, at "Kristi genkomst" ikke er selve Kristus, men derimod "talsmanden, den hellige ånd", der igen er løsnin-gen på kristusmysteriet. Er kristendommen da et mysterium for menneskene? – Ja! Kristendommens sande og virkelige historie er indtil nu en uløst gåde for menneskene. Det er i virkeligheden kun en meget lille del af kristendommen, der er forkyndt for men-neskeheden, og den var ikke formet som en kendsgerning eller videnskab. Menneskene havde kun instinktmæssige anelser om hø-jere magters eller Guds eksistens. De havde hverken human følelse, intelligens eller in-tuition udviklet i en sådan grad, at de kunne modtage livets højeste sandhed i intellektuel form eller udtryk. Derfor måtte Kristus nøjes med at fortælle om de højeste af livets sandheder i vejledende dogmatiske udtryk, symboler eller lignelser, som menneskene med deres instinkt kunne fatte og dermed "tro" på. Men Guds skabelse af "mennesket i sit billede" var ikke noget, menneskene kun skulle blive ved med at "tro" på. Det skulle blive til vågen dagsbevidst viden eller kends-gerning for ethvert menneske. Det var dette guddommelige eventyr, der var "det meget", Kristus havde at fortælle, men som ikke kunne fortælles menneskene intellektuelt i sin tid. Det vil derfor her blive manifesteret eller åbenbaret som "talsmanden, den hellige ånd", "Tilværelsens Tredje Testamente".

Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 8

ser talte han ordet til dem, efter som de kunne fatte det. Men uden lignelse talte han ikke til dem; men i enrum udlagde han det alt sammen for sine disciple" (Mark. 4,33f). Jesus brugte selv ordene: "Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi

de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstå ikke heller" (Matt. 13,13).

Om lysets genløser skriver Marti-nus, at deres "ord og idealer stråler til os fra 'Bibelen' og andre hellige bøger som evige sætninger, udødelige ord, tilpasset til den enfoldige og afslørende den højeste sandhed for den vise, der selv er blevet 'ét med vejen, sandheden og livet'" (13).

Martinus forklarer os, at Bibelen indeholder store facitter, udødelige sætninger, evige sætninger, udlagte visdomsdepoter, – og levende okulte beretninger om de begivenheder, der i vore dage finder sted. Den afslører løsningen på åndelige problemer. Han skriver: "Bibelen rummer i sig sætning-er, der er verdens største analyser, udtryk for den højeste viden eller viden-skab, og har derved hidtil været verdens største moralske værk" (14), jf. også (15). Om "Det Nye Testamente" skriver han bl.a.: "Og er det ikke den samme fortsatte udvikling, der nu betinger, at dette nye testamente heller ikke mere er fyldestgørende, men kræves forklaret videnskabeligt, i stedet for som tidligere kun at blive forklaret dogmatisk eller diktatorisk?" (8).

Martinus er udvalgt til at bringe de kosmiske analyser, fordi han har evne til at kunne give menneskeheden de højintellektuelle forklaringer, og fordi menneskenes udvikling siden Jesu tid har gjort dem langt mere modtagelige for sådanne analyser. Mange menne-sker er nu modtagelige for logiske ana-lyser. De har en stor viden om natur, teknik og videnskab, – en viden, der var helt utænkelig på Jesu tid. Martinus kan derfor skrive om naturvidenska-belige fagområder såsom kemi, fysik, astronomi, matematik og lægeviden-skab. Han skriver om specifikke natur-videnskabelige emner, – om mælkevejs-systemer, mælkeveje, sole og kloder, –

Vi ser f.eks. hvor lidt menneskene har kunnet forstå af Jesu Kristi store facitudtalelser. Han var derfor allerede i sin tid klar over dette og vidste, at det næste skridt i verdensgenløsningens hjælpeudfoldelse for menneskene måtte vente, til de havde gennemgået dommedagens lidelser og her fået deres bevidsthed, deres intellektuelle og humane evner mere udviklede. Og da måtte verdensgenløsningen blive – ikke postulater eller dogmer – men derimod ren, kosmisk videnskab, altså en fundamental intellektuel underbygning af de kosmiske facitter i sammenhængende tankerækker, kontrollerbar igennem udviklet human og intellektuel tænkning. *Det er denne videnskab, han udtrykker som "talsmanden den hellige ånd"*. Denne overførelse af kosmisk eller åndelig videnskab til menneskeheden bliver verdensgenløsningens sidste store hjælpeindsats. Igennem denne videnskab når menneskeheden frem til dens færdiggørelse i Guddommens skabelse. Igennem den bliver det jordiske menneske efterhånden til "mennesket i Guds billede efter hans lignelse".

Det Evige Verdensbillede 1, stk. 2.3

om planter, dyr og mennesker, – og om organer, celler, molekyler, atomer og elektroner. Om den tekniske udvikling omtaler han bl.a. skyskrabere, elevatorer, dynamoer, elektrisk lys, fly, biler, dampskibe, jernbaner, radio, telefon, telegraf, radar, røntgen, fotoceller, film og fjernsyn. Han nævner også udviklingen af krigsvåben såsom tanks, kanoner, håndgranater, revolvere, maskingevæbner, giftgas, atom- og brintbomber. Fra den seneste videnskabelige udvikling nævner han elektronregnemaskiner, robotter, kromosomer og gener. Altsammen emner, som ingen havde konkret viden om på Jesu tid.

En nedskrivning af verdensaltsmysteriets løsning "*kan ikke undgå at*

indeholde 'det meget', Kristus havde at fortælle menneskeheden, men som Gud ville give menneskeheden senere hen" (3). Martinus kan derfor nu skrive, at: "*vi udtrykker den urokkelige forlængelse og udvidelse af verdensgenløserens kosmiske klarsyn, som han i sin tid ikke kunne give sin samtid, men måtte forlægge til senere tider"* (17) (jf. stk. 8.a).

7. – "Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder." (Joh. 16,13)

7.a. – Vejleder *Det Tredje Testamente* os til hele sandheden?

Om bibelversets begreb "sandhedens ånd" skriver Martinus bl.a.: "*Denne 'sandhedens ånd' er altså en afsløring af verdenssandheden. Den er en videnskab om verdensaltet og dermed om Gud"* (3). At dette emneområde er essensen i hans åndsvidenskab formulerer han også ved at skrive, at eftersom Talsmanden er identisk med hellig ånd, hellig bevidsthed, hellige tanker og hellig viden "*kan den kun eksistere som identisk med den absolutte sandhed om selve Guddommen, universet og de levende væsener. Men en sådan sandhedsåbenbaring eller manifestation kan kun være den absolutte åndsvidenskab"* (23).

At verdensbilledet er lig sandheden har Martinus redegjort for talrige steder i sine værker, bl.a. i alle bind af *Livets Bog*. Især kan henvises til Fortalen – samt nogle af de allersidste, nummererede stykker i sidste bind af *Livets Bog* (18). Også artiklen: "Hvad er sandhed?" bør fremhæves (19).

Martinus' kriterier for, om et verdensbillede er sandhed, er vanskelige at vurdere med en jordmenneskelig bevidsthed. Væsentligt for analysernes identitet med sandheden er fx, at de viser evigheden og uendeligheden, – og at alkærlighed er universets grundtone og lig logik. Martinus formulerer det også på den måde, at den virkelige sandhed er det samme som den hellige viden om livets tale, dvs. den kosmisk bevidstes oplevelse af omgivelserne, af naturen, af medvæsenerne, af universet, af Guddommen. Det er den måde, Faderen oplyser på gennem helligånden.

I sit værk udtaler Martinus sig på mange forskellige måder om erkendelsen af analyserne som værende sandhed. Eksempelvis skriver han: *“Den, der selv er sandhed, kan se sandheden, hvor den så end måtte vise sig uden for ham selv. Det er dette princip, der gør Kristi ord til videnskabelig virkelighed der, hvor han blandt andet siger til Pilatus: “Hver den, som er af sandheden, hører min røst” (Joh. 18,37) (34).*

At analyserne er identiske med den evige sandhed har Martinus gjort rede for allerede i 1934 i et afsnit med følgende overskrift: *“Garantien for mine kosmiske analysers identitet med den evige sandhed.”* I dette afsnit skriver han til sidst: *“Som yderligere garanti for mit arbejdes identitet med sandheden kan fremføres, at det for dem, der har evne og lyst til at studere det, bliver en matematisk udredning af enhver tings gåen op i den guddommelige, altomfattende verdensplan som et udløsende moment for et urokkeligt intelligensmæssigt, kærlighedsfrembringende formål, hvilket igen, for den udviklede åndsforsker, er kulminationen af den højeste garanti, på hvilket en verdensopfattelses identitet med sandheden eller virkeligheden kan baseres, og at en hvilken som helst verdensopfattelse, der*

afviger herfra, i tilsvarende grad er beviselig som identisk med et falsum” (20).

Om erkendelse af analyserne som værende identisk med sandheden siger Martinus klart, at først, når man er så højt udviklet i følelse, intelligens, intuition og næstekærlighed, at man besidder kosmisk bevidsthed, er man i stand til at indse, at hans verdensbillede er hele sandheden om livet (19, 21), – og først da forstår man til fulde, at “alt er såre godt”, når man ser det i lyset af, hvad det kommer fra, og hvad det skal blive til. Hvis man kunne opleve hele sandheden, før man var fuldt udviklet i kærlighedsevne, ville man kunne *“misbruge den nævnte viden ved ud fra denne at danne sig forsvar for egoistiske eller ukærlige handlinger” (22).*

Martinus' analyser indeholder så storslåede og vidtspændende perspektiver og scenarier, at vi ikke har nogen mulighed for ved rationel tænkning, ved “tankeprocessen nedenfra”, at indse, at verdensbilledet er identisk med hele sandheden. Martinus skriver da også meget direkte, at: *“det væsen, der ikke har denne udviklede næstekærlighed og den heraf affødte intuition, er ganske afskåret fra at kunne bedømme de kosmiske analysers identitet med den virkelige, urokkelige sandhed, ligeså lidt som det primitive menneske med en meget ringe intelligens kan bedømme den moderne videnskabs store og vidunderlige analyser af materiens og stoffernes strukturer og reaktioner” (21, 107).*

Sagt på en anden måde: Analyserne er ikke tids- og rumdimensionelle, og kan derfor ikke forstås alene ved tids- og rumdimensionel forskning. De kan ikke bekræftes ved eksperimenter. Det, vi kan gøre ved “tankeprocessen nedenfra”, er at eftertænke og efterprøve, om verdensbilledet omfatter alting, om det er konsistent, om det er et logisk sammenhængende hele, om det indeholder selvmodsigende analyser, og om det

indeholder analyser, som er i modstrid med vore egne erfaringer og foreliggende naturvidenskabelig viden. Hvis ingen af disse forhold tyder i modsat retning kan vi anse det for sandsynligt, at også den del af verdensbilledet, vi ikke har evner til at gennemskue, er den fulde sandhed om livet. Og denne prøvelse skulle verdensbilledet nemt kunne bestå.

Om nævnte forhold har Martinus bl.a. udtalt: *“Man vil ikke kunne finde modsætninger i mine analyser ...”*. – *“Den dag i dag er der ikke nogen, der vil kunne vælte mine analyser, de står urokkeligt. Forsøger man at vælte en analyse, kommer man til at kludre i det og kan ikke få nogen mening i tilværelsen”* (4).

7.b. – Taler Det Tredje Testamente ikke af sig selv?

At “sandhedens ånd ...ikke taler af sig selv” kan forstås helt enkelt ved, at analyserne er Martinus’ forklaring af evige principper, evige kendsgerninger, evige sandheder, evige realiteter (44). De er ikke noget, han har fundet på ved at filosofere frem og tilbage over emnerne.

Om emnet kan også anføres, at Jesus og Martinus øser af samme videnskilde. Det fremgår bl.a. af, at Jesus har omtalt den kommende talsmand (Joh. 16,13; stk. 7) på samme måde, som han har omtalt sig selv, nemlig med ordene: *“Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale”* (Joh. 12,49).

7.c. – Taler Det Tredje Testamente om det, Martinus hører?

Når Martinus fortæller os, hvad han ser i sine visioner, er det ikke syn med hans fysiske øjne. Når han forklarer os symbolet “Guds ånd over vandene”, bruger han talrige gange vendingen

“jeg så”, fx om moralen og livet på såvel mere udviklede som mindre udviklede kloder. Der er her tale om et indre syn. Når han beskriver forholdene i det kommende “internationale verdensrige” på jordkloden (25), som han betegner som “slutkulturen på det fysiske plan”, er det ikke et resultat af filosoferen over emnet. “Jeg kan se det”, sagde han. Når han forklarer os virkningen af hans oplevelse af den gyldne ildåb, sker det ligeledes gentagne gange med vendingen: “jeg så”. At der her ikke er tale om syn med brug af hans fysiske øjne fremgår jo også af, at hans hvide og gyldne ildåb netop fremkom, medens han mediterede med bind for øjnene (4, 26). Efter ildåben *“begyndte jeg ligesom at kunne skue ind i selve evigheden”* (22).

Og tilsvarende må gælde, når der er tale om, at han som kosmisk bevidst hører. Der er ikke tale om lydindtryk gennem det fysiske øre. Der er tale om *“en lydløs himmelsk røst”*, som vibrerer ind i den indviedes indre (46). Der er altså ikke tale om, at Martinus i sin gengivelse af Faderens lange tale til ham og os (28) hører en tale på dansk med sine fysiske øren. Martinus betegner Faderens tale som en *“overjordisk tankemanifestation og bevidsthedsoverføring”*. Han indleder gengivelsen af Faderens tale i “livstemplets allerhelligste” med følgende ord: *“Her i sammensmeltningen af vor mentalitet og vor almægtige Faders mentalitet er vi kommet til direkte oplevelse af hans åbenbaring.”* I fortsættelsen skriver Martinus bl.a.: *“I sandhed, her i livstemplets allerhelligste er vi ‘ét med den evige Fader’. Alt lyser i guld, guld og atter guld. – Og i denne lyshavets åbenbaring af uendeligheden og evigheden overfører den evige Fader udødelighedsoplevelsen og den kosmiske bevidsthed til sin hjemkomne søn. I lyshavets strålevæld føler den hjemkomne gudesøn sin almægtige Faders ånd og tanke i visioner og tale overskygge sig”*.

Blandt mange andre vendinger fra Guddommens tale til gudesønnen kan nævnes: *“Gud åbenbarede videre sin viden, almagt og alkærlighed for sin elskede søn i følgende ord og visioner ...”*.

Når Martinus retter sin bevidsthed mod et bestemt mentalt område, begreb eller problem, da “ser” han i form af et indre syn, hvorledes de åndelige love fungerer i det pågældende område. Facitterne står lyslevende for ham med ubegrænset detaljeringsgrad. Han har sagt, at han ser det endnu mere tydeligt, end han ser stolene i det lokale, han fysisk befinder sig i. Facitterne kan derfor “ikke væltes”. Han sanser de kosmiske facitter som evige realiteter i form af kosmiske “syn”, som han derefter med sine eminent pædagogiske evner forsøger at gøre os begribelige. Han udtaler herom, at han “iklæder det åndelige sprog”, og han gentager de vigtigste ting så ofte, at misforståelser er næsten umulige. Utallige steder sammenligner han de kosmiske principper og love med enkle forhold, som vi mennesker kender fra vor dagligdag. Han belyser det enkelte emne fra flere forskellige synsvinkler, indtil han har gjort det så godt han formår, og hvor han da ofte ender ud i at konstatere, at det nu for den udviklede forsker “er soleklart”, “let at indse”, “en uomstødelig kendsgerning”, “en urokkelig kendsgerning” osv., – vendinger, der ofte får læseren til at erkende, at den forudgående tekst må studeres yderligere. Martinus kalder selv sit værk for en pædagogisk bog, og han har om læserne sagt, at “når de har læst den én gang, har de måske læst den syv gange. De vigtige ting kommer igen”. Om sin pædagogiske opgave har han også udtalt, at det svarer til at skulle forklare farver for en farveblind person.

Om *Livets Bog* som et resultat af hans eget syn skriver Martinus: *“Da Livets Bog’ udelukkende bliver til i*

kraft af mit eget direkte syn, min egen direkte sansning af livet selv og således ikke i nogen som helst retning er en afskrift, et plagiat eller en kopiering af noget som helst andet væsens syner eller oplevelser og derfor heller ikke i nogen retning er baseret på ‘Bibelen’ eller andre hellige bøger, vil ingen af de citater fra Bibelen, vi lejlighedsvis gengiver her i mit hovedværk, være fremførte for at underbygge selve ‘Livets Bog’, den eksisterer urokkeligt i kraft af sin egen identitet som et resultat af direkte oplevelse ...” (29).

Om sine evner som seer skriver Martinus også: *“Jeg så, at jeg var et udødeligt væsen ...”*. – *“Jeg så, at verdensaltet var udgørende ét eneste stort levende væsen ...”*. – *“Jeg så lysende og funklen- de verdener med uanede menneskeheder ...”*. – *“Men jeg så også verdener, der var af langt lavere natur ...”*. – *“Endvidere så jeg, at mørket eller det såkaldte ‘onde’ i virkeligheden var ...”*. Og han fortsætter: *“Alle vegne, hvor jeg rettede mit blik i ‘mørket’, blev der lyst. – Jeg var blevet min egen lyskilde. Den kosmiske ildåb, som jeg havde gennemgået, og hvis nærmere analyse jeg ikke kan komme ind på her, havde altså efterladt sig den kendsgerning, at der i mig var blevet udløst helt nye sanseevner, evner der satte mig i stand til – ikke glimtvis, – men derimod i en permanent vågen dagsbevidsthedstilstand at skue alle de bag den fysiske verden bærende åndelige kræfter, usynlige årsager, evige verdenslove, grundenergier og grundprincipper. Tilværelsesmysteriet var således ikke noget mysterium for mig. Jeg var blevet bevidst i verdensaltets liv og indviet i ‘Det guddommelige Skabeprincip’”* (22).

Martinus forklarer os altså sine kosmiske syn, det han oplever dagsbevidst med sit kosmiske sansesæt, med udtryk som “jeg så” og “jeg hørte”. Han er derfor i absolut forstand en “seer” – et væsen med kosmisk klarsyn. Om dette

sansesæt skriver han indledningsvist i "Efterskrift til *Livets Bog*": *"Hellige fader! – du den eneste ene! Jeg takker og priser dig, fordi du har givet mig sansesæt, der sætter mig i stand til at høre, fatte og forstå alle naturens eller livets manifestationer som værende ét med din almægtige røst eller stemme og lader mig opnå bevidst at opleve og forstå denne din personlige mod mig rettede faderlige røst, opdragelse og velsignelse. – Tak fordi du har givet mig evne til at nyde denne din himmelske stemmes mægtige musik og tale"*.

Om sin måde at sanse på har Martinus også skrevet: *"Jeg lever i en anden verden end den, der er synlig. Jeg ser med et kosmisk syn. Det er ikke et clairvoyant syn, men et åbent syn, hvorved jeg ser hele verden. Ved at få facitterne gennem intuitionen og bearbejde dem med intelligensen, kommer man til den fuldkomne tænkning"*. – Og videre: *"Gennem udviklingen af denne form for tænkning og moral kommer man til at se lige så levende ind i den åndelige verden som i den fysiske verden. Det er hos mig blevet C-viden at være i kontakt med livets love, og jeg har evne til at være det. Efter at intuitionen har gennemstrømmet min bevidsthed, er jeg meget lang tid om at symbolisere og udarbejde i tekst, hvad jeg i en eneste brøkdelt af et sekund har oplevet. Intuitionsoplevelsen giver ikke udregningen men facitter, som jeg må bruge min intelligens til at udrede i detaljer"* (30).

Ved mange lejligheder har Martinus tilkendegivet, at han har en uudtømmelig viden, og at han aldrig har oplevet nogen grænse for sin syns- og analyseringsevne. Han har udtalt, at han altid har sin intuitionsevne til rådighed, og så snart han sætter sig til arbejdsbordet, stiger op på talerstolen, eller besvarer spørgsmål for en større gruppe mennesker, træder hans kosmiske bevidsthed i funktion. Han har da

kraft i lange baner, og han udtaler sig da med total myndighed og autoritet. Hvad han da skriver eller siger er kosmiske sandheder. Han er da suveræn. Den kosmiske bevidsthed behøver ingen hjælp. Den kan ikke gøre galt. Og Martinus har valgt at tilkendegive, at han har haft kosmisk bevidsthed i flere liv. Han har ikke på nogen måde fået nogen form for diktat, hjælp eller godkendelse fra andre væsener (107). Derved sikres originaliteten af hans værk.

Det er svært for os at fatte, hvad det vil sige at have kosmisk bevidsthed. Om menneskets tilstand efter den kosmiske fødsel skriver Martinus i et kapitel med titlen: *"Livets højeste paradys"* således.: *"Det kan ikke fejle mere. Det er udlært i livets skole"*. – Og han fortsætter: *"I kraft af dets kulminerende kosmiske viden og kunnen i kærlighedsskabelse udgør det sammen med ligesindede væsener Guddommens skabende og kærtegnende bevidsthedsorganer"*. – Videre skriver han: *"I kraft af hans identitet med evigheden bliver fortid og fremtid til nutid på hans viljes bud. Han vandrer igennem soles kulmination af ild, lige så vel som igennem planeters bundfrosne oceaner eller isterræner. I kraft af hans kosmiske suverænitet og særlige materiestubstans er han immun over for alt tids- og rumdimensionelt. På samme måde vandrer han lige så let igennem atomverdens mest fortættede område som igennem verdensaltets tomrum. Da han er immun over for størrelser, vandrer han lige så let i makrokosmiske og mikrokosmiske verdener som i sin egen mellemkosmiske hjemstavn. Han oplever ligeledes med lethed tusinder af kilometer som én meter og én meter som tusinder af kilometer. Derfor bliver én dag for denne gudesøn, som er ét med Faderen, som tusinde år og tusinde år som én dag"* (24).

Som tidligere anført har Martinus udtalt, at den virkelige sandhed er

det samme som den hellige viden om livets tale, dvs. den kosmisk bevidstes oplevelse af omgivelserne, af naturen, af medvæsenerne, af universet, af Guddommen. Denne "livets tale" er i virkeligheden Guddommens henvendelse til det enkelte levende væsen. Eksempelvis skriver Martinus: *"Guds ord er ikke blot nogle sætninger fra Bibelen eller andre hellige bøger. Guds ord er selve det levende liv. Gud taler igennem de levende væsener, der er hans organer. Hvordan skulle han ellers tale?"*. Om det store flertal af menneskene skriver han: *"De ser ikke, at livet i og omkring dem er Guds henvendelse til dem. De kan kun betragte disse begivenheder og handlinger som menneskeværk og forstår slet ikke den guddommelige tale, der igenem dette menneskeværk er rettet imod dem"* (31).

I en malerisk beskrivelse af Guddommens forskellige former for tale skriver Martinus, at det er en *"visdom, der vælder frem alle vegne. Gud taler til menneskene gennem alle ting ..."*. Hans tale *"er alt, hvad der overhovedet kan sanses, tænkes og opleves"* (49).

Til belysning af, hvad den kosmiske bevidsthed "hører", skal her også gives, hvad Martinus har udtalt i et foredrag med titlen: "Hvad er livet?". Her siger han om sig selv: *"Jeg taler med Guddommen som en mand med sin næste, og det er blevet min opgave at vise andre mennesker den vej, de kan gå for at komme til en virkelig forståelse af det, de oplever"* (36). Om dette forhold udtaler Martinus desuden: *"Himmeriges rige er indeni eder, er der blevet sagt. Himmeriges rige er netop synet af universets og klodernes liv og mening bag alle de ydre fysiske manifestationer. Det er det samme som virkeligt at tale med Gud, som en mand taler med sin næste. Det er det samme som at være 'ét med Faderen'"* (39).

7.d. – Har *Det Tredje Testamente* "forkyndt de kommende ting" for os?

Hvis man ser på indholdet af *Det Tredje Testamente* er det indlysende, at Martinus har berettet om "de kommende ting", dvs. de kommende tilstande, den kommende udvikling. Han har i sit værk fortalt os om udviklingen fra jordmenneske til rigtigt menneske, om forholdene i det kommende "internationale verdensrige" (25), om den fortsatte udvikling gennem de åndelige verdener (visdomsriget, den guddommelige verden, salighedsriget), samt endog også om udviklingen videre gennem højere og højere spiralers fysiske og åndelige zoner. Betragter man Martinus' symboler må man sande, at han i de fleste af dem i allerhøjeste grad har fortalt os

© Martinus Idealfond 1963

Reg. 14

Symbol 14: "De kosmiske spiralkredsløb 1"
Som eksempel på de mange symboler, hvor Martinus fortæller os om de kommende ting, ses her det symbol, hvor han beretter om udviklingen frem mod det rigtige menneskerige, om udviklingen gennem de åndelige verdener i samme spiral, og den fortsatte udvikling gennem højere og højere spiraler. (se *Det Evige Verdensbillede 1*, afsnit 14)

© Martinus Idealfond 1964

Reg. 26

Symbol 26: “Det kommende fuldkomne menneskerige”

Som eksempel på de mange symboler, hvor Martinus fortæller os om de kommende ting, ses her det symbol, hvor han beretter om verdens forenede stater. (Se Det Evide Verdensbillede 2, afsnit 26)

om “de kommende ting”. At hans samlede værk omhandler den evige udvikling, og altså også “de forudgående ting”, gør hans forkyndelse om “de kommende ting” endnu mere logisk og forståelig.

8. – “Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder” (Joh. 16,14)

8.a. – Herliggør Det Tredje Testamente Jesus?

I Martinus’ barndom var Jesus hans største ideal og rettesnor. I alle tvivlsspørgsmål stillede han altid spørgsmålet således op: “Hvad ville Jesus gøre i den pågældende situation?”, – og svaret kom altid prompte. I løbet af blot brøkdeler af sekunder vidste han, hvorledes Jesus ville handle. – Sent i sit jordliv gav Martinus udtryk for, at mennesker fremover også vil have den mulighed, at de i tvivlsspørgsmål kan fokusere på, hvad han ville gøre. Vi kan altså fremover også stille spørgsmålet således op:

“Hvad ville Martinus gøre i den pågældende situation?”.

Da Martinus gennemgik den store fødsel, oplevede han, at en levende kristus-skikkelse gik ind i hans organisme, hvor den blev stående, og hvor den så har stået og været lysende gennem hele hans jordliv (4). Dette forhold var for Martinus udtryk for, at han skulle forkynde kristus-bevidstheden for menneskene. Blandt hans mange herliggørende udsagn om Jesus kan vi her kun nævne et udvalg.

Om Jesu bjergprædiken skriver Martinus mange steder smukt og indtrængende, fx: “*Det var en tale til hele verden, til hele menneskeheden. Det var en hilsen fra Gud til kommende årtusinders generationer*” (33).

Om forholdet mellem sin og Jesu mission skriver Martinus: “*Vi har her set, hvorledes vore analyser og beretninger kun udgør en hundrede procents fortsættelse i Jesu mentale fodspor, og at vi udtrykker den urokkelige forlængelse og udvidelse af verdensgenløserens kosmiske klarsyn, som han i sin tid ikke kunne give sin samtid, men måtte*

Bertel Thorvaldsens Kristus-statue

Hele sit liv har Martinus i sine mundtlige og skriftlige udsagn herliggjort Jesus. Ved Martinus' "hvide ildåb" (26) oplevede han, at en Kristus-lignende skikkelse gik ind i hans legeme, hvor skikkelsen har stået resten af hans jordliv.

Statuen findes i Thorvaldsens Museum som gipsoriginal (år 1821) og som marmorkopi i bl.a. "Vor Frue Kirke" (Københavns domkirke). Disse to eksemplarer er 345 cm høje.

forlægge til senere tider. Vi har retfærdiggjort en guddommelig udsending og stadfæstet hans budskab som videnskab for den udviklede forsker og vist det som identisk med vort eget daglige livs kendsgerninger" (17), jf. (29). Martinus skriver desuden: "Ved således at retfærdiggøre Jesu 'kosmiske bevidsthed' og fuldkomne væremåde for 'dem, der vil modtage det' eller for dem, 'der har øren at høre med', fra den tilsløring og overtro, som århundreders forstening

af dens ikklædte formler og lignelser har afstedkommet, har vi her været med til at åbenbare, at hans udtalelser og væremåde er identisk med den samme virkelighed eller videnskab som den, 'Livets Bog' har til opgave at manifestere, og at samme bog således i sig selv er en planmæssig fortsættelse af fortolkningen af denne livets højeste kundskab ..." (29). – I overensstemmelse med nævnte citater har Martinus skrevet, at hans mission er at vise "Jesu forkyndelse befriet fra al uvidenhedens, overtroens, naivitetens og intolerancens tusindårige falske fortolkninger og mørkelægning" (37). – Herom har Martinus også sagt, at analyserne, som er det største arbejde i verden, er "en fortsættelse af Jesu arbejde".

Som andre eksempler på herliggende udsagn om Jesus kan nævnes: "den store nazaræer" (32). – "Han var inkarnationen af det allerhøjeste lys i verden. Åndeligt eller kosmisk set var han af den højeste storhed eller af en lysets rangklasse, der ikke kan overstiges af nogen som helst". – "... verdens største menneske Kristus eller 'mennesket i Guds billede efter hans lignelse'...". – "...en fyrste af allerhøjeste rang" (45).

Ikke mindst igennem hele bogen "Påske", som har undertitlen "Verdensgenløseren og Menneskeheden", og som omhandler Jesu lidelsehistorie, har Martinus herliggjort Jesus på en inderlig og bevægende måde. Eksempelvis skriver Martinus: "Jesus af Nazaret blev altså den verdensgenløser, der skulle få lov til at blive jordens største udøver af den hellige ånd i rent fysisk handlemåde". – Sådanne verdensgenløser "bliver derfor med visse tilpassede mellemrum født på det fysiske plan, inkarneret i jordisk materie. Af disse væsener var Jesus af Nazaret altså den, der kom til at vise den guddommelige eller kosmiske bevidsthed i størst eller mest omfattende praktisk fysisk udfoldelse, blev det mest skinnende eller

Bertel Thorvaldsens Kristus-statue i Martinus' lejlighed

Martinus har haft en mini-kopi af Bertel Thorvaldsens Kristus-statue stående i en vindues-niche ved trappen til hans lejlighed. Kristus-statuen synes at være model for Kristus-figuren i symbol 23: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse".

lysende udtryk for den væremåde, som så ubetinget er 'verdens frelse'. – "Vi vil, uden hensyn til hvad 'der står skrevet', placere Jesu udødelige sætninger på deres rette plads, nemlig midt i kulminationen af de mørke tilstande eller lidelser, for hvilke de skulle være lægemiddel, og derved føre dem frem til deres retmæssige relief, deres retmæssige lysværdi". – "Og i den absolutte kontakt med denne analyse, vil vi nu gå over til at følge Guds udsending gennem kulminationen af de lidelser, i hvilken de udødelige sætninger og den ligeså udødelige handlemåde blev til, der gjorde ham til en guddoms model for menneskeheds omskabelse fra dyr til menneske". – "Hovedpersonen i den store ceremoni, verdens største ypperstepræst...". – Lidelserne "var for Jesu vedkommende ikke noget resultat af hans tidligere liv, idet han i disse allerede forlængst var nået frem til fuldkommenheden. Når han derfor kom til at lide, var det af egen fri

© Martinus Idealfond 1964

Reg. 23

Symbol 23: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse"

Det mest iøjnefaldende udtryk for Martinus' forherligelse af Jesus ser vi på forsiden af alle de bøger, der på omslaget viser symbolet: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse". Her ser vi et kristusvæsen, altså et væsen med Jesu fuldkommenhed, af udseende meget lig Thorvaldsens Kristus-statue, stråle os i møde, hver gang vi tager en af disse bøger i hånden.

vilje. Han tilhørte et højere plan. Hans rige var jo ikke af denne verden. Han var således en missionær fra en højere verden, fra en sådan bevidsthedszone, som han netop skulle demonstrere på jorden. Og det var i kraft heraf, at han kunne bevare denne sin høje guddommelige væremåde midt i sine lidelser, midt i sin uskyldighed..." (38).

Det mest iøjnefaldende udtryk for Martinus' forherligelse af Jesus ser vi på forsiden af alle de bøger, der på omslaget viser symbolet: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse". Her ser vi et kristusvæsen, altså

et væsen med Jesu fuldkommenhed, af udseende meget lig Thorvaldsens Kristusstatue, stråle os i møde, hver gang vi tager en af disse bøger i hånden. Denne kristusfigur tonede for Martinus' blik frem mellem de to store skæbnebuer, medens han arbejdede med udarbejdelsen af symbolet.

Fra symbolbeskrivelsen kan citeres: *“Midt i den store trekant, der symboliserer Guddommen, og hvorfra stråleglorien udgår, ser vi et kristuslignende væsen. Dette væsen er det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er et sådant væsen, der er ét med Gud og derfor er ‘vejen, sandheden og livet’. Det er et sådant væsen, der udgør den allerhøjeste rang blandt verdensgenløserne eller Guds primære redskaber eller organer for skabelse af klodebefolkningernes verdenskulturer og moralændringer og videreførelse i Guds skabelse af disse befolkninger til mennesker i Guds billede efter hans lignelse”* (40).

Sammenfattende kan man konkludere, at Martinus i ét og alt har udtalt sig om Jesus på en herliggende måde. Han præciserer overalt og uforbeholdent, at Jesus har haft fuld kosmisk bevidsthed, og at hans udsagn og væremåde éntydigt har vist, at hans mission var at være en lysets verdensgenløser. Om sin omtale af Jesus har Martinus direkte sagt, at “det kan ikke lade sig gøre at skrive om Jesus og det guddommelige på en højere måde”.

9. – “Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.” (Joh. 16,15)

9.a. – Har såvel Jesus som Martinus fuld indsigt i Guds væsen?

Martinus har talrige steder tilkendegivet, at såvel han selv som Jesus har fuld indsigt i Guds væsen, hvorfor det for dem begge gælder, at de er *“ét med*

vejen, sandheden og livet” (Joh. 14,6), og at de begge med ordene *“Jeg og Faderen, vi er ét”* (Joh. 10,30) har kunnet tilkendegive, at de er ét med Gud.

Martinus har mundtligt udtrykt det på bl.a. følgende måde: “Jeg har sagt mange gange, at ‘jeg og Faderen, vi er ét’. Og det har jeg, for jeg er ét med de guddommelige analyser. Det betyder ikke, at jeg er herre over verden. Det er ikke det. Men jeg er ét med Gud i viden om tingene”.

9.b. – Har Martinus i *Det Tredje Testamente* taget af Jesu udsagn og forkyndt dem for os?

Som afslutning på såvel dette delemne (Joh. 16,15; stk. 9) som forrige delemne (Joh. 16,14; stk. 8) skal anføres, at der allerede i tidligere afsnit (Joh. 14,26; stk. 4.c) er redegjort for, at Martinus har “taget af” Jesu udsagn og forklaret dem for os.

10. – “Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindeligt,” (Joh. 14,16)

– “den sandhedens ånd, som verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være i eder.” (Joh. 14,17)

10.a. – Ser verden ikke *Det Tredje Testamente* som “sandhedens ånd”?

Det første af ovennævnte bibelvers (Joh. 14,16) er kommenteret i artiklens begyndelse (stk. 3.a). Det efterfølgende bibelvers (Joh. 14,17) er en naturlig anledning til at konstatere, at hverken Jesus eller Martinus var anerkendt som verdensgenløser i offentligheden, medens de levede, – og ingen af dem ønskede det anderledes. Tværtimod! De

ønskede begge at være overgået til det åndelige plan, før en større offentlighed blev klar over deres guddommelige identitet.

Selv om Jesus blev hyldet af mange ved sit indtog i Jerusalem palmesøndag, var han ikke almindelig anerkendt. Det fremgår jo tydeligt af, at magthaverne korsfæstede ham, og folkeskaren ønskede at lade morderen Barabbas gå fri i stedet for Jesus (fx Luk. 23,13-25).

Jesus åbenbarede først på et sent tidspunkt af sit liv sin sande identitet for disciplene (fx Joh. 13,13 og Mar. 8,29ff)(jf. Joh. 4,25f), og han pålagde dem samtidig strengt ikke at fortælle omverdenen derom (fx Matt. 16,20 og Mar. 8,30). – Da han blev klar over, at korsfæstelsens time var nær, og at hans mission derfor stod umiddelbart foran sin fuldendelse (fx Joh. 17,1-4), besluttede han at afsløre sin sande identitet ved palmesøndag at ride ind i Jerusalem på et æselføl (Matt. 21.1ff) (Luk. 19,28 ff)(Joh. 12,12ff). Martinus har sagt, at denne brug af et æselføl egentlig var Jesus imod, og at han udelukkende gjorde det for dermed at

Jesu indtog i Jerusalem palmesøndag
Ved at ride ind i Jerusalem på et æselføl palmesøndag afslørede Jesus sin sande identitet som den forjættede messias (109). Dette freskomaleri er udført af Joakim Skovgaard i Viborg Domkirke.

“I sandhedens interesse er jeg nødsaget til at måtte berette, at ‘jeg og Faderen er ét’, og at mit oplysningsarbejde skyldes en ‘overskygning af den hellige ånd’”

Omkring min fortolkning af livets store analyser, *Kosmos* 1934, nr. 11, s. 170

tilkendegive, at han var den messias, der var profeteret om i “Det Gamle Testamente” (Zak. 9.9).

Heller ikke Martinus var almindelig anerkendt af sin samtid. Livet igennem tilstræbte han at undgå opmærksomhed omkring sin person, jf. (27, 37). Men han havde fra første færd følt sig forpligtet til at give klart udtryk for, hvad hans baggrund og mission var. Allerede i de allerførste årgange af *Kosmos* tilkendegav han utvetydigt, at *Livets Bog* var et resultat af, at han var blevet overskygget af “talsmanden den helligånd” (20, 48), jf. (27). At hans samlede værker er identisk med “Talsmanden den Helligånd” har han senest tilkendegivet skriftligt i sine efterladte manuskripter (3, 50).

Da Martinus blev klar over, at hans fysiske bortgang var forestående, sagde han: “at Gud nu har den plan, at jeg kan forsvinde”. At hans mission derfor stod umiddelbart foran sin fuldendelse, markerede han ved klart, éntydigt og kraftfuldt at tilkendegive, at han nu havde fuldstændig myndighed til at fortælle, at hans samlede værk var den af Jesus forjættede “Talsmand den Helligånd” (44). – “Jeg føler, at jeg nu skal sige rent ud, hvad det er”, sagde

“Jeg føler mig ikke alene berettiget, men også forpligtet til netop at oplyse om denne min egen oplevelsesevnes identitet med den hellige ånd ...”.

Omkring min fortolkning af livets store analyser, *Kosmos* 1934, nr. 11, s. 171

“At det netop er i kraft af den hellige ånd, at mit oplysningsarbejde skabes, kan kendes derpå, at mine analyser ikke i noget som helst felt har andet facit end kærligheden”.

Omkring min fortolkning af livets store analyser, *Kosmos* 1934, nr. 11, s. 171

han. Denne tilkendegivelse gav sig i praksis udtryk i, at han da fandt tiden inde til at lade *Livets Bog 1* udkomme på offentligt forlag med overtitlen “Det Tredie Testamente”. Det var vigtigt for ham med denne manifestation at sikre, at der ikke senere skulle kunne opstå tvivl om sammenhængen mellem hans og Jesu mission. Han sagde bl.a., at: “det må ikke kunne laves til hvad som

“Jeg vil gerne her pointere, at, om jeg er den eller den, om jeg kan det eller det, ikke er det væsentlige. Det, der derimod er det afgørende i min fremtræden, er at få påvist, at en *manifestation af den hellige ånd*, altså en begivenhed, som man i Biblen kalder en “åbenbaring”, har fundet sted indenfor min fuldt vågne dagsbevidste oplevelsesevnes rækkevidde. At få nogen til at “tro” på denne åbenbaring er ikke det, der er det centrale i min stræben. Det er derimod udelukkende blevet min opgave at påvise, at nævnte åbenbaring eller manifestation af “den hellige ånd” ikke er noget mirakuløst, ikke behøver at være noget mysterium, men er en absolut nøgtern, overskuelig realitet, der på sin måde kan gøres til genstand for analysering, gøres begribelig for forstanden, ligeså godt som en hvilken som helst af de realistiske foreteelser, vort daglige liv ellers består af. Jeg tilstræber derfor kun absolut at skabe basis for mine medmenneskers opnåelse af viden i de felter, hvor de før måtte nøjes med at tro og derfor måtte bygge deres livs fundament på andres beretninger”.

Omkring min missions fødsel, kap. 10 (1942) (fra *Kosmos* 1936, nr. 4, s. 53f)

helst”. – “Jeg har følt, at jeg skulle sige til, før jeg forlader denne verden”. – “Når mit værk er færdigt, så er jeg ikke mere på dette plan” (44). – *Livets Bog 1* med overtitlen *Det Tredie Testamente* udkom på Borgens Forlag 24. november 1981, altså mere end otte måneder efter Martinus’ bortgang (8. marts 1981).

At Martinus fornemmede, at hans bortgang var forestående, fremgår også af, at han foråret 1980 tilkendegav, at hans forestående åbningsforedrag i Martinus Center og hans foredrag ved festligholdelsen af hans 90-års fødselsdag samme år ville være hans to sidste former for offentlig fremtræden. Disse to foredrag kan man derfor godt betegne som en slags afskedstaler fra hans side (41, 42).

11. – “Men jeg siger eder sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg går bort, thi går jeg ikke bort, kommer talsmanden ikke til eder; men går jeg bort, så vil jeg sende ham til eder.” (Joh. 16,7)

– “Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom.” (Joh. 16,8)

11.a. – Er Jesu bortgang en forudsætning for skabelsen af *Det Tredje Testamente*?

Disse to bibelvers har Martinus kommenteret med følgende udsagn om Jesus Kristus: “Ja, han udtrykker endog, at det er gavnligt, at han går bort; thi går han ikke bort, vil denne talsmand, denne hellige ånd, ikke komme. Og så vil menneskene jo ikke kunne blive overbeviste om synd, om retfærdighed og om dom. Den herliggørelse af Kristus, hvilket vil sige, den dokumentation af verdensgenløserens kosmiske bevidst-

hed' eller gennemstrømning af nævnte ånd, som var fundamentet for hans ord og væremåde, måtte ligeledes for evigt vedblive kun at være en myte, et sagn, en overtro for alt folket" (11). Disse sætninger er udtryk for, at hvis Jesus ikke var blevet korsfæstet, kunne der ikke blive et tredje testamente, som herliggjorde hans ord og væremåde.

Såvel Jesus som Martinus er kristusvæsener, væsener med kristusbevidsthed. Martinus har sagt, at de begge har meldt sig frivilligt til at igangsætte den ny verdenskultur for menneskeheden. De har begge, før deres inkarnation på jordkloden, været fuldt fortrolige med de kosmiske analyser og facitter og med, hvad deres opgave hver for sig skulle være, og hvornår deres opgave ville være fuldendt. Martinus er ligefrem indsat i sin mission af Jesus. Deres fælles mission var allerede på Jesu tid planlagt og aftalt. Jesus var således godt klar over, at hans opgave var at lave indledningen til den nye verdenskultur, og at Martinus' opgave ville blive at lave fortsættelsen, fuldendelsen og fuldkommengørelsen.

Jesu mission var at indlede den nye verdenskultur ved i tale og gerning at være en model for, hvordan det fuldkomne menneskes væremåde skal være. Denne indvielse af den ny verdenskultur kulminerede med hans korsfæstelse, – og de u dødelige sætninger: *"Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre"* (Luk. 23,34) og *"Det er fuldbragt"* (Joh. 19,30). Om korsfæstelsen har Martinus sagt, at det var en begivenhed, der udløste en "guddommelig fest" på det åndelige plan, – en fest, som mange kristusvæsener deltog i.

Martinus har desuden sagt, at han selv kan tåle megen lidelse, og at han hellere vil lade sig korsfæste end løbe fra sine ord. Men hans mission var ikke at lade sig korsfæste. Gud havde en anden plan med ham (3, 44). Martinus'

mission var at fuldkommengøre Jesu verdensgenløsning ved at forklare den åndelige verdens struktur og love, de kosmiske facitter, i form af logiske analyser, som er forståelige for fremtidens menneskehed, – en menneskehed, som bliver præget af højt udviklet humanitet og næstekærlighedsevne. Om denne mission har Martinus udtalt, at han i en tidligere tilværelse er programmeret til at udføre den (44). Han har oplevet det som ikke alene en pligt (43), men også som et privilegium, at han har fået lov til at være den, der skulle transformere den hellige viden til jordmenneskene. I *"Efterskrift til Livets Bog"* takker Martinus Gud på mange forskellige måder, bl.a. med ordene: *"Kære Fader! – Foruden at takke dig, fordi du således lader mig være indlemmet i din stemme, takker jeg dig også, fordi du har hensat mig på en sådan klode eller verden, at alt, hvad du har givet mig i form af ånd, for samme verden er identisk med vordende idealisme. Du lader således mine manifestationer være identiske med idealer for kommende verdener."*

Om Martinus' tidligere tilværelse kan oplyses, at han altid har svaret mere eller mindre undvigende, når han er blevet spurgt om, hvem han egentlig er, og hvor i universet han kommer fra. Han har undvigende kunnet svare, at han ikke må koncentrere sin kosmiske bevidsthed på sin egen person. Hvad han har været i tidligere liv interesse-rede ham derfor ikke. Et mere direkte svar lyder efter sigende: "Det må jeg ikke sige!"

Med tilvejebringelsen af *Det Tredje Testamente* er grundlaget lagt for fremtidens Bibel. Den bliver et samlet hele i kraft af familieskabet mellem de tre testamenter, og er dermed færdiggjort. Dens vigtigste del bliver *Det Tredje Testamente*, grundlaget for den kommende verdenskultur.

11.b. – Overbeviser *Det Tredje Testamente* verden om synd, retfærdighed og dom?

Dette spørgsmål kan opfattes som et spørgsmål om, hvorvidt *Det Tredje Testamente* på intellektuel måde forklarer os sandheden om synd, retfærdighed og dom – altså sandheden om skæbnedannelse. Svaret må siges at være bekræftende, idet Martinus utallige steder i såvel tekst som symboler har givet os en åndsvidenskabelig forklaring af skæbnelovens mekanisme.

12. – *Det Tredje Testamente* er “Talsmanden den Helligånd”

Martinus forklarer talrige steder i sine værker, at Helligånden er hellig viden, hellig bevidsthed, hellige tanker, den absolutte sandhed, altså Guds bevidsthed. Han forklarer os samtidig, at han har evne til at opleve denne Guds hellige ånd, og at hans mission har været at redegøre for den på en intellektuel måde.

Adskillige steder i sine værker har Martinus kommenteret forjættelsen om “Talsmanden den Helligånd”, og han har klart tilkendegivet, at hans samlede værk *Det Tredje Testamente* er udtryk for “Kristi genkomst”. Dette er ensbetydende med, at “*Det Tredje Testamente*” er den forjættede “Talsmand den Helligånd”, som Jesus talte om i sin afskedstale til disciplene. Få uger før sin bortgang gentog Martinus det kursiverede udsagn med eftertryk på ordet “er”.

I stedet for overtitlen *Det Tredje Testamente*, som fastslår familieskabet med “Det Nye Testamente” og “Det Gamle Testamente”, kunne Martinus også have givet sit værk overtitlen “Talsmanden den Helligånd”, men denne titel syntes han ville lyde mærkelig.

* * * * *

Martinus’ sidste skriftlige omtale af “Talsmanden den Helligånd”

Fra “Prolog: Det Tredje Testamente – talsmanden, den hellige ånd”

“Talsmanden, den hellige ånd” er således i form af nærværende “Tredje Testamente” en fortsættelse af kristusforkyndelsen. Den er en fortsættelse af forkyndelsen af det evige lys fra “stjernen i Betlehem”. I dette evige lys åbenbares her for verden løsningsgen på livets største principper og dermed kristendommens urokkelighed som lykkens og salighedens livsfundament og verdensaltets eksistensbasis.

Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 6

I gennemgangen af de enkelte ord og vendinger i Johannes-evangeliets forjættelser om “Talsmanden den Helligånd” er tilstræbt ved “sansning fra nedan” – dvs. objektivt, rationelt og logisk – at finde ud af, om de enkelte Jesu-udsagn passer på *Det Tredje Testamente*.

Gennemgangen har vist, at:

- “Talsmanden den Helligånd” ikke er en person (Joh. 14,26; stk. 2.b) og (Joh. 14,16; stk. 3.a)
- “Talsmanden den Helligånd” er en hellig bog med kosmiske analyser (Joh. 14,16; stk. 3.a)

Gennemgangen har endvidere vist, at *Det Tredje Testamente*

- vil være hos menneskene evindeligt (Joh. 14,16; stk. 3.a)
- er sendt menneskene af Faderen (Joh. 14,26; stk. 4.a) og (Joh. 15,26; stk. 5.a)
- lærer menneskene alle ting (Joh. 14,26; stk. 4.b)
- minder menneskene om alle de ting, Jesus har sagt (Joh. 14,26; stk. 4.c)
- vidner om Jesus (Joh. 15,26; stk. 5.b) og (Joh. 16,14; stk. 8.a)

Martinus' samlede værker er "Talsmanden den Helligånd".

- redegør for "det meget", som menneskene ikke kunne forstå på Jesu tid (Joh. 16,12; stk. 6.a)
- vejleder menneskene til hele sandheden (Joh. 16,13; stk. 7.a)
- taler ikke af sig selv (Joh. 16,13; stk. 7.b-c)
- er overbragt menneskene af en "seer", – en person med kosmisk klar-syn (Joh. 16,13; stk. 7.b-c)
- forkynnder "de kommende ting" for menneskene (Joh. 16,13; stk. 7.d)
- herliggør Jesus (Joh. 16,14; stk. 8.a)
- er ligesom Jesu udsagn, væremåde og gerning udtryk for fuld indsigt i verdensaltets struktur og Guds væsen (Joh. 16,15; stk. 9.a)
- er overbragt menneskene af et guddommeligt sendebud, der ligesom Jesus ønskede at undgå persondyrkelse og offentlig fremhævelse af deres mission før dens fuldendelse (Joh. 14,17; stk. 10.a)
- har som forudsætning, at Jesu liv blev afsluttet med hans korsfæstelse (Joh. 16,7; stk. 11.a)

Som konklusion af gennemgangen når jeg frem til den helt klare og éntydige opfattelse, at alle udsagn om "Talsmanden den Helligånd" i Johannes-evangeliets gengivelse af Jesu afskeds-tale til disciplene passer på Martinus' livsværk: *Det Tredje Testamente*. Dette livsværk må derfor være identisk med "Talsmanden den Helligånd"! Som Martinus selv sagde: "Hvad skulle det ellers være?"

13. – Litteratur-henvisninger og noter

13.a. – Anvendte Martinus-kilder (note 2)

1. *Livets Bog 1*, stk. 217-220
2. *Artikelsamling 1*, stk. 9.4
3. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 6
4. Om mig selv, min mission og dens betydning, *Kosmos* (1991), nr. 3, s. 43-53
5. Guds øjne eller det gode syn, *Kosmos* (2008), nr. 5, s. 135 ff
6. Fra Kosmos Feriekoloni, Fra indvielsen af foredragssalen, *Kosmos* (1937), nr. 5, s. 56ff
7. *Livets Bog 7*, stk 2659
8. *Livets Bog 5*, stk. 1849
9. *Det Evige Verdensbillede 1*, stk. 2.3
10. *Det Evige Verdensbillede 4*, symbol 43
11. *Menneskeheden og verdensbilledet*, Bog 8, kap. 54 (1967)
12. *Unaturlig træthed*, Bog 16c, kap. 4
13. *Pinseglans over livet*, Bog 6b, kap. 12
14. *Logik*, kap. 39
15. Bibelen i Bibelen, *Artikelsamling 1*, nr. 18
16. *Livets Bog 5*, stk. 1721, 1749
17. *Livets Bog 3*, stk. 879
18. *Livets Bog 7*, stk. 2659-61
19. *Hvad er sandhed?*, Bog 3
20. Omkring min fortolkning af livets store analyser, *Artikelsamling 1*, nr. 8, stk. 8.22-25 (fra *Kosmos* 1934, nr. 11)
21. *Livets Bog 7*, stk. 2660-61
22. *Livets Bog 1*, stk. 20-21
23. *Livets Bog 6*, stk. 2243
24. *Vejen til paradiset*, Bog 25, kap. 57
25. *Livets Bog 1*, kap. 4
26. *Omkring min missions fødsel*, Bog 4, kap. 16-17 (1942)
27. *Omkring min missions fødsel*, Bog 4, kap. 9-12, 21 (1942)
28. *Livets Bog 6*, stk. 2087-2130, specielt stk. 2088 og 2107
29. *Livets Bog 3*, stk. 926
30. Tankens magt, *Kosmos* (1989), nr. 10, s. 187ff, specielt s. 190
31. Dødbringende længsler, *Kosmos* (2008), nr. 8, s. 230
32. *Livets Bog 3*, stk. 836
33. Et glimt fra verdensgenløsningen, *Årskosmos* (1963), s. 3ff
34. *Livets Bog 4*, stk. 1186

35. *Livets Bog 5*, stk. 1769
36. Hvad er livet?, *Kosmos* (1988), nr. 1, s. 5
37. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 5
38. *Påske*, Bog 2, kap. 3, 5-6, 8
39. *Livets Bog 6*, stk. 2032
40. *Det Evige Verdensbillede 2*, stk. 23.7
41. Åbningsforedrag i Martinus Center 22. juni 1980 (Martinus' sidste foredrag i Centeret)
42. Kristusprincippet, Martinus' sidste foredrag, *Kosmos* (1991), nr. 8, s. 143ff
43. *Livets Bog 1*, stk. 7
44. Kristi genkomst – talsmandens komme, *Kosmos* (2008), nr. 7, s. 195ff
45. Den gamle og den ny verdenskultur, *Kosmos* (2008), nr. 6, s. 164
46. *Pinseglans over livet*, Bog 6b, kap. 3
47. *Pinseglans over livet*, Bog 6b, kap. 2
48. Fortolkning af Livets Bog: Fortalen, *Artikelsamling 1*, stk. 7.15f (fra *Kosmos* 1933, nr. 5, s. 7f)
49. Til læserne, *Artikelsamling 1*, stk. 3.1 (fra *Kosmos* 1933)
50. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 8
51. Flaget hejses for første gang, *Kosmos* (1936), s. 86-91

13.b. – Andre kilder

101. Det Nye Testamente, Johannes-evangeliet, kap. 12-16 (autoriseret udgave 1907), jf. (106)
102. Blædel, N.G.: Udvidet Confirmations-Underviisning eller evangelisk-luthersk Kirkelære, (1876), s. 44-46.
103. Bolvig, Axel; Den ny Billedbibel (2003), s. 291
104. Ohrt, F.: Danmarks Trylleformler I,II (1917, 1921)
105. Grane, Leif: Den danske folkekirkes bekendelsesskrifter (1993)
106. Hvolby, Aage: Martinus og Bibelen, *Kosmos* (1973), nr. 10-11-12
107. Hvolby, Aage: Epokegørende træk ved Martinus Verdensbillede, *Kosmos* (1980), nr. 10, (seneste udgave: 2007)
108. Dahlby, Frithiof: Symboler i kirkens billedsprog (1985), s. 11, 44ff, 98ff

109. Ågård, Erik og Johannes Aagaard: Bibelske Billedmeditationer (2001)

13.c. – Noter

1. Johannes-evangeliet, det mest dybsindige af de fire nytestamentlige evangelier, er skrevet omkring år 100. Store dele af det menes skrevet af Johannes Zebedæussøn, der hørte til inderkredsen af disciple omkring Jesus. Han var med ved "Jesu forklarelse på bjerget" (Matt. 17,1ff), overværede Jesu korsfæstelse, – og tog sig af Jesu moder, Maria, efter Jesu død. Johannes menes at være den discipel, der er omtalt som den, "hvem Jesus elskede" (Joh. 13,23; 19,26f; 21.20ff), jf. (16). Johannes døde ca. år 100 og menes at være "den eneste af apostlene, som døde en naturlig død" (108). Forjættelsen om "Talsmanden den Helligånd" er ikke omtalt i Matthæus-, Markus- og Lukas-evangeliet.
2. Martinus-citater, der hidrører fra en skriftlig kilde, er gengivet i kursiv.
3. På Martinus Instituts hjemmeside findes et link til et indeks til Martinus' litteratur. Her kan man for hver enkelt bog se, hvilke bibelvers Martinus har gengivet i den pågældende bog. I det såkaldte "Hovedindeks" findes en total oversigt over, hvilke bibelvers Martinus har citeret.
4. Den apostolske trosbekendelse, den nikæenske trosbekendelse, den athanasianske trosbekendelse og den augsburgske bekendelse (105)

**Disciplen
Johannes ved
Jesu bryst
(jf. Joh. 21,20)**
Kilde: "Voces y rostros del Evangelio", *Teatinos en Mexico*, nr. 32 (2006), (jf. www.teatino.com/mexico/imagenes/revista/anteriores/32)